

6.11.2022, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Celým svým srdcem ti vzdávám chválu, přímo před bohy ti zpívám žalmy, klaním se ti před tvým svatým chrámem, tvému jménu vzdávám chválu za tvé milosrdenství a za tvou věrnost; svou řeč jsi vyvýšil nad každé své jméno. Odpověděl jsi mi v den, kdy jsem tě volal, dodal jsi mé duši sílu. (Ž 138, 1-3)

PÍSEŇ 161 Tebe Bože chválíme,

VSTUPNÍ MODLITBA

Milý Bože, dnes ráno tady před tebou myslíme na tento začínající den. Daroval jsi nám jej k odpočinku a k radosti. Prosíme, pomoz nám, abychom jej takový od tebe přijali. Vyznáváme, že nedokážeme udělat všechno tak, jak si přeješ, pomoz nám dnes konat svoji vůli lépe než včera. I když nejsme schopni nesobecky milovat všechny, dej, abychom nikoho, koho potkáme, nezarmoutili. I když naše srdce neobsáhne tvoji velikost, dej nám důvěru učinit vždy další krok k porozumění tobě. Děkujeme, že nám k tomu dáváš vždy novou příležitost. Děkujeme za tvé slovo, děkujeme, že můžeme slavit neděli, děkujeme za naději vzkříšení. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

1. ČTENÍ Žalm 39

PÍSEŇ 171 Bud' Pánu čest,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane, prosíme tě o dlouhý dech. Abychom měli trpělivost s druhými i se sebou.

Prosíme o dlouhý dech při hledání životní cesty. Ať vytrváme a nezapomínáme, že jdeš před námi.

Prosíme o dlouhý dech pro členy naše nejbližší. I když občas dochází k nedorozuměním a konfliktům, dej, ať neztrácíme schopnost spolu mluvit, dej, ať máme sílu stále znovu si odpouštět.

Prosíme o dlouhý dech pro všechny, kteří bojují o porozumění mezi lidmi i mezi národy.

Prosíme o dlouhý dech pro ty, kteří se starají o nemocné, trpící, postižené.

Prosíme o dlouhý dech i pro církve. Abychom neklesali na mysli, nýbrž aby se nás zmocnila naděje.

Kriste, náš příteli a bratře, ve tvém jménu se modlíme, jak jsi nás naučil: Otče náš...

POSLÁNÍ Klademe vám na srdce, bratří, kárejte neukázněné, těšte malomyslné, ujímejte se slabých, se všemi mějte trpělivost. Hled'te, aby nikdo neoplácel zlým za zlé, ale vždycky usilujte o dobré mezi sebou a vůči všem. Stále se radujte, v modlitbách neustávejte. Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás. 1Tes 5, 14-18

POŽEHNÁNÍ Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvěti a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní. 1Tes 5, 23-24

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Lk 18, 2-8

„V jednom městě byl soudce, který se Boha nebál a z lidí si nic nedělal. V tom městě byla i vdova, která k němu ustavičně chodila a žádala: ‚Zastaň se mne proti mému odpůrci.‘ Ale on se k tomu dlouho neměl. Potom si však řekl: ‚I když se Boha nebojím a z lidí si nic nedělám, dopomohu jí k právu, poněvadž mi nedává pokoj. Jinak mi sem stále bude chodit, a nakonec mě umoří.‘“ A Pán řekl: „Všimněte si, co praví ten nespravedlivý soudce! Což teprve Bůh! Nejedná on právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají, i když jim s pomocí prodlévá? Ujišťuji vás, že se jich brzo zastane. Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?“

Co je důležité pro dobré vztahy? Aby fungovaly? Jestli chcete říct, že láska, tak ano, ta je nezbytná; teď ale myslím, co je důležité dělat, aby vztahy byly a zůstaly dobré. Komunikovat! Mluvit s druhými, sdílet se, vyprávět si. Bez toho společný vztah chřadne; to bývá častý problém vyhaslých vztahů, že si nemáme co říct – s přáteli, v manželství, ale také s Bohem.

Tématem dnešního kázání je modlitba. Když probíráme katechismus, tam je modlitba popsána jako „rozhovor s Bohem“. Trochu přesněji by se dalo říci, že modlitba je řeč víry. Bez modlitby nelze žít jako křesťan. To asi všichni víme. Není otázka, zda se máme modlit, problém spíš bývá, jak se modlit. Protože mnoho důvodů a mnoho vnějších forem našeho života způsobilo, že se tisíciletá samozřejmost modlitby vytratila.

Kdyby se vás někdo zeptal, jak a kdy a jak často se modlíte, čemu své modlitby věnujete, co v nich s Pánem Bohem probíráte, asi byste to považovali za dotaz, na který nemáte samozřejmou odpověď a asi byste si i pomysleli, že dotyčný zachází příliš daleko.

Možná až do poloviny 20. století se rozumělo samo sebou, že ti, kdo věřili v Boha, kdo učinili víru v Boha středem svého života, se také k Bohu, k Ježíši Kristu, k Duchu svatému modlí. Minimálně ranní a večerní modlitba a také modlitba před jídlem byly považovány za samozřejmé. Ale přibližně v polovině století se situace změnila. – mimo jiné s nástupem „zlatých šedesátých“, s revoltou mládeže, s technickým pokrokem, s proměnou životního stylu, když rodiny začaly žít tak odlišným způsobem od toho, jakým žila ještě předválečná generace. Modlitba se začala stávat věcí nesamozřejmou. Protože nesamozřejmou se stávala víra v Boha.

Proč k sobě víra a modlitba patří a proč je tedy modlitba pro víru nutná? Odpověď je v podstatě velmi prostá: Protože víra sama je spjata s jazykem. Co děláme, když se vědomě pokoušíme praktikovat svoji víru, probouzet v sobě naději, důvěru v Boha, když se chceme odevzdat Bohu, přiznat svoji vinu? Vždycky to musíme formulovat, vyjádřit slovy, přinejmenším vnitřně, ale možná i navenek.

Všimli jste si toho, že kdykoli se k Bohu obracíme v modlitbě, děláme to formou osobního oslovení? Dovedete si představit, že bychom se modlili: „Ať se mi pomůže... Je spoléháno, že se mi odpustí...“

Když mluvíme s Bohem, vždycky se jedná o oslovení ve formě já-ty. Přesně toto je modlitba. Modlit se znamená oslovovat Boha, vyslovovat náš vztah k němu. Modlitba je řeč víry. V každé modlitbě, ať zní jakkoli, je zahrnuta skutečnost „Věřím v tebe. Důvěřuji ti“.

Tato skutečnost je výstižně ilustrována na příběhu vdovy, která chodila žádat soudce, aby se jí zastal. Ona nechodila po městě a nevykládala každému na potkání: „Měl by se mě zastat“; chodila přímo k němu, oslovovala ho konkrétně a osobně. Věřila, že jí pomůže. A což teprve Bůh! To je Ježíšova pointa toho příběhu. Komunikujte s Bohem, oslovujte jej, důvěřujte mu! Apoštol Pavel totéž úspěšně vyjádřil slovy: „V modlitbách neustávejte.“

Jak už jsme si řekli, žijeme v diametrálně odlišné době než apoštol Pavel a první křesťanské sbory, a žijeme tedy i v nové situaci víry. Jak lze dostát té radě nebo požadavku „V modlitbách neustávejte“?

A je vůbec možné a přípustné mluvit křesťanu do jeho modlení? Lidská modlitba je přece tak osobní jako lidská tvář nebo lidský hlas. Má svůj osobní styl, jako má každý život svůj osobní styl – pokud člověk prostě nesplyne s davem a nedělá to, co dělá každý.

Na osobní modlitbu nejde uplatňovat žádné jednotící šablony a směrnice.

A přesto je modlení konkrétní, praktická činnost. Probíhá v určité situaci, za určitých okolností, které jsou dost omezující, stačí jmenovat jen náš neustálý spěch od rána do večera...

Myslím, že to taky znáte: Začnete se modlit Otčenáš, ale nejspoději u slov „chléb náš vezdejší dej nám dnes“ už možná nejste myšlenkami u toho, co vyslovujete. Prostě se neumím modlit, říkáte si potom, ale vlastně tím myslíte: Nedokážu se soustředit, nedokážu zůstat u věci (dřív se říkávalo „nemodlím se zbožně“).

Asi každý z nás, jak tady sedíme, by moc říct, čím to je způsobeno, proč se nedokážeme na modlitbu během dne soustředit: únavou, něco nás vyrušuje, pořád kolem někdo je, nemáme vnitřní klid ani dost času... Nakonec jsme rádi, když v půlminutové modlitbě před jídlem na Boha pomyslíme.

Bratři a sestry, netrapme se tím. I v ideálních podmínkách modlitba vyžaduje námahu a úsilí. Nemusíme mít tedy špatné svědomí, že máme potíž se modlit soustředěně. Všude tam, kde se navzdory všem svým každodenním povinnostem, všem starostem, bez ohledu na všechna rozptylování a častou nemožnost soustředění odvážíme oslovit Boha, tam už milost modlitby koná své dílo.

Tím spíš ale můžeme hojněji využívat něčeho, čemu se říká „krátká modlitba“. Krátkou modlitbou se myslí modlitba osobní. Krátká modlitba vyjadřuje několika slovy, stručnou větou, co právě cítím, co si uvědomuju: radost, vděčnost, starost, tíseň, únavu, vinu... Není potřeba ji konat ráno, v poledne a večer, ale kdykoli na to pomyslím. Krátká modlitba může znít: Pane, smiluj se, daruj nám svůj pokoj, sláva Otci i Synu i Duchu svatému, díky Bože, za tu krásu kolem, buď pochválen za tuto jedinečnou chvíli... Anebo: Pane, nevím si rady, Pane, už ztrácím naději! Bože, prosím, pomoz tomu člověku, Kriste, prosím, dej, abych to vydržela... Ale především znovu a znovu: Pane, důvěřuji ti. Nic nám nebrání, abychom si na krátkou modlitbu opravdu zvykli, pustili si ji do života, abychom ji vyslovovali během dne (ať už v nitru, nebo nahlas) co nejčastěji. Aby Bůh byl takříkajíc první adresou, kam se obracíme s tím, co nás zaměstnává. Takhle nám modlení „přejde do krve“ a pak se skutečně modlíme stále, tak jak to měl na mysli apoštol Pavel.

Když v modlitbě Bohu vyprávím, stavím ho do centra svého zájmu. Oslovuji ho, počítám s ním, věřím, že mě slyší, že jsem s ním v kontaktu, že mu na mě záleží. Když se takto modlíme, děláme v praxi to, čemu se říká „věřit“, důvěřujeme, že Bůh je uprostřed tohoto světa člověku nablízku. Immanuel – s námi Bůh. Bohu díky!

PÍSEŇ   610 Kéž bychom to uměli, 623 Důvěřuj se v Pána,